

words

words without boundaries

การเดินทางสุดมหัศจรรย์

White Bird

อาร์.เจ. ปาลาซิโอ

เขียน

ปณต ไทรโรจนานันท์

แปล

การอ่านคืออรากฐานที่สำคัญ

“ฉันรู้สึกขอบคุณที่มีอะไรให้อ่าน

แม้จะเป็นหนังสือคณิตศาสตร์อันน่าสยของขวัญเล่มเก่าของฉลุที่ยองก็ตาม”

—อาร์.เจ. ปาลาซิโอ

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรณกรอุป

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่อแก่นแท้ของความเป็นมนุษย์ถูกทดสอบถึงขีดจำกัด
เราจะมีหวังได้อย่างไร

การเดินทางสุดมหัศจรรย์ เล่มนี้คือเสียงสะท้อนช่วงเวลา
ที่มีดมนที่สุดในประวัติศาสตร์ ให้ก้องกังวานด้วยเรื่องราวของ
ความกล้าหาญ ความเห็นอกเห็นใจ และความหวัง

อาร์.เจ. ปาลาซิโ อ เชื้อเชิญให้เราเข้าร่วมการเดินทาง
แสนพิเศษของเด็กสาวชาวยิวในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง
และกระตุ้นให้เราเผชิญหน้ากับความเป็นมนุษย์ของตัวเอง
ว่าเราจะอยู่เหนือความเกลียดชังและความโหดร้าย โอบรับความรัก
และความเห็นอกเห็นใจในยามที่ต้องเผชิญกับความทุกข์ยาก
ได้หรือไม่

แล้วคุณจะเห็นว่า แม้ในช่วงเวลาที่มีดมนที่สุดใน
ประวัติศาสตร์ ก็ยังมีความหวังอันริบหรี่...มีนกสีขาวที่โบยบิน
บนท้องฟ้าอันมืดมิดเสมอ

คำนำผู้แปล

ช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้บริสุทธิ์กว่าหกล้านคนถูกคร่าชีวิตเพราะความเกลียดชัง ยังไม่นับทหารและพลเรือนอีกหลายสิบล้านชีวิตที่ต้องสูญเสียไปจากการสู้รบและผลพวงของสงคราม ในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ไม่มีสงครามครั้งใดที่มนุษย์กระทำต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันด้วยความโหดร้ายมากเท่าครั้งนี้

เรารู้ว่าความเกลียดชังนี้เกิดขึ้นอย่างไร แต่ทำไมไม่มีใครหรือมีแต่จำนวนไม่มากพอ หยุดมันไว้ ไม่ให้ลุกลามไปสู่ผลลัพธ์ที่ชั่วร้ายเช่นนั้น

อาร์.เจ. ปาลาซิโอ เขียนถึงเรื่องราวมิตรภาพในช่วงสงครามครั้งนั้นระหว่างเด็กสองคนผู้ถูกกระทำจากความเกลียดชัง - ซารา ผู้ถูกนาซีเกลียดชังเพราะเป็นชาวยิว และฌูเลียของผู้ถูกรังแกเพราะความพิการ - ด้วยความหวังอันยิ่งใหญ่ว่าทั้งสองจะเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อ่านยืนหยัดต่อสู้ความโหดร้ายใด ๆ ก็ตามที่พบเห็น

ดังที่วีเวียน แม่ของฌูเลียของพูดไว้ว่า “ความชั่วร้ายจะถูกหยุดยั้งได้ ก็ต่อเมื่อคนดีตัดสินใจหยุดยั้งมัน”

เราเองก็ทำได้ ถ้าเราตัดสินใจที่จะไม่นั่งเฉยเมื่อเห็นความเจ็บปวดของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการบูลลี่กันในโรงเรียนไปจนถึงการกดขี่ข่มเหงและความอยุติธรรมอื่น ๆ ในสังคม และลงมือหยุดยั้งมัน

ปณต ไกรโรจนานันท์

แต่่มอลลี บรรณบุรุษ และทายาทของเธอ

- อาร์.เจ.พี.

แต่ทุกคนผู้สยายปีก คู่ครองผู้อื่น และไผบินสู่สันติภาพ

- อี.เอส.พี.

พวกเขาเป็นเด็ก พวกเขาเล่นเกมกัน
พวกเขาอาจกลมบนแผนที่แห่งกาลเวลา
กระโดดเข้าไปในวงกลมนั้น หยิบหินโมราฟลงหัวเรา
ฉันจะหาแมวส้มและหมูช็อคแทนเจอร์ขึ้นมาให้พวกเขา
นกแห่งความปีติกระพือปีกตีกระจากขุนมิว
มีนกสีขาวอยู่บนยอดไม้
พวกเขาเลิกเล่นเกม แล้วก้าวต่อไป

– มูเรียล รูคีย์เซอร์

ร้อยกรองทำสรดบทที่ 4 ผู้อพยพ

อาหรับยกบท

ผู้ที่จืดจางดีดไม่ได้
จะถูกลงโทษให้กระทำซ้ำอีก
— จอร์จ ซันตายานา

คำคมจอร์จ ซันตายานา

ป่าทุบ

“จูเลียน เลิกเล่นเกมวิดีโอซะที ไปทำการบ้านได้แล้วลูก”

ตาของจูเลียนจับจ้องอยู่แต่หน้าจอโทรศัพท์ “นี่แหละสะการบ้าน” เขาตอบ “ผมกำลังจะเพชฌฆาตกับยาเรื่องโครงการมนุษยศาสตร์อยู่ซะ”

แม่ของจูเลียนเลิกคิ้ว ลูกของเธอแทบไม่เคยโทร.หาข่าเลยไม่ว่าจะด้วยเรื่องอะไร อีกทั้งนี่ยังเป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินเกี่ยวกับโครงการของโรงเรียน เธอจึงอยากรู้ว่าเขาเล่นลูกไม้อะไรกับเธอหรือเปล่า จากนั้นเธอก็ได้ยินเสียงรอสาย จึงออกจากห้อง แล้วปิดประตู เสียงนั้นยังคงดังต่อไป จนจูเลียนกำลังจะวางสายแล้วเริ่มเล่นเกมวิดีโออีกสักเกมนั่นแหละ เขาก็ได้ยินเสียงที่คุ้นเคยตอบกลับมา

“อัลโล อัลโล (ฮัลโล ฮัลโล)”

ใบหน้าปรากฏขึ้นบนจอ ย่านั่นเอง ข่าของจูเลียนแทบไม่มีท่าทางก ๆ เงิน ๆ ตามวัยที่สูงขึ้นเลย สำหรับข่าแล้วนี่เป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่ง ลิปสติกสีสดและเสื้อผ้าสุดชิก

บอกโลกว่า ย่ายังคงเปรี้ยวจืดอย่าได้มาแห้มเขียว เช่นเดียวกับนิสัยที่ชอบพูดอะไรตรง ๆ ย่าเป็นคนหัวรั้น

“สวัสดีชะ ย่า!” จูเลียนตอบ

“อัลโล” มีเสียงตอบกลับมา “อัลโล จูเลียน ใช้หลานหรือเปล่า”

ย่ารู้ยู่แล้วว่าต้องเป็นจูเลียน – จะมีใครเรียกเธอว่าย่าอีกละ สำหรับคนอื่นในโลกใบนี้ ย่าคือมาดามอัลแบนส์หรือซารา ย่าจ้มนหน้าจอย่างหัวเสีย เพราะได้ยินเสียงหลานชายแต่ไม่เห็นภาพ แม้พยายามสุดกำลัง เทคโนโลยีก็เหมือนจะหาวิธีทรยศเธอจนได้ บางครั้งการกดปุ่มผิดโดยไม่ตั้งใจกลายเป็นการตัดสายทิ้งเสียนี้ บางครั้งผู้โทร.มาหาฟังแล้วเสียงเหมือนยู่ที่ก้นบ่อน้ำ นี่ไม่ใช่เรื่องทีคาดไม่ถึงไปเสียทีเดียว ในเมื่อผู้โทร.มาหาอาศัยยู่ในนิวยอร์กซิตี เช่นเดียวกับจูเลียน จะว่าไป ก็มิมหาสมุทรคั่นบ้านของเขากับอพาร์ทเมนต์ของย่าในปารีสนี่

“ย่าชะ ย่าต้องมองโทรศัพท์ลิสะ!” จูเลียนสอนย่า “แล้วสวมแว่นตาด้วย!” เขาพูดต่อ

ย่าทำตามอย่างว่าง่าย แล้วก็ได้เห็นดวงตาสีน้ำตาลสวย ๆ ของหลานชายเป็นรางวัล อย่างน้อยก็ดวงตาข้างหนึ่ง เธอแอบเห็นว่าหลานชายต้องตัดผมสักหน้อยแล้ว ผมม้าของจูเลียนยาวลงมาปรกคิ้ว ซ่อนใบหน้าหนุ่มนอยอันหล่อเหลาไว้ ถ้าทั้งสองยู่ในห้องเดียวกันละก็ ย่าอาจเอื้อมมือไปปัดผมออกให้เอง และอาจถึงขั้นพาเขาไปหามาร์เซล ช่างตัดผมของย่าให้เล็มผมให้สักนิดหน้อย แต่ด้วยระยะทางทีห่างกันไกล

แสนไกล ย่าจึงเลือกที่จะมองข้ามผมทรงม็อบท็อปของหลาน แล้วหันมาสนใจเรื่องที่ว่าหลานโทร.มาหาย่าแทน – ซึ่งหาได้ยากยิ่ง

“อ้อ! หลานอยู่นั่นเอง!” ย่าพูดเสียงใส “ย่าเห็นหลานแล้ว อัลโล มงแชร์! (ที่รัก!) สบายดีไหม โรงเรียนใหม่เป็นอย่างไรบ้าง”

คำถามของย่ามีนัย เมื่อไม่นานมานี้จูเลียนย้ายโรงเรียนและไม่ได้ย้ายด้วยเหตุผลที่ตื้นๆ เป้าหมายคือให้จูเลียนได้เริ่มต้นใหม่ จูเลียนจะเริ่มใหม่ได้หรือไม่ หลักๆ แล้วอยู่ในกำมือของเขาเอง และทั้งสองรู้เรื่องนี้ดี

“ก็ดีซะ ผมชอบโรงเรียนใหม่” เขาตอบ “แบบว่าผมก็คิดถึงบีเซอร์เพรอปอยู่หรอก แต่ผมยังรู้สึกแย่มากๆ กับ... เอ่อ ย่าก็รู้...” เขาเบือนหน้าไปอีตี่ใจหนึ่ง รวากับพยายามนึกคำพูด หรืออาจหวนนึกถึงอดีต

“...เรื่องที่ผมก่อไว้” เขาพูดออกมาในที่สุด

ย่าสงสัยเขาจับใจ ย่าได้ยินรายละเอียดเกี่ยวกับเกรดห้าที่ฟังไม่เป็นท่าเพียงบางเรื่องจากลูกชายของย่าและภรรยาผู้เอาแต่โทษคนอื่น ทั้งคู่อ้างว่าเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อย – เรื่องเข้าใจผิดกัน ให้มันจริงเถอะ ที่ทั้งคู่เล่านะ – และบอกว่าโรงเรียนไม่เอาเรื่องเด็กสองสามคน แต่กลับเล่นงานจูเลียนจนครอบครัวเดินทางไปที่เวนิสนั่นแหละ รายละเอียดทุกอย่างจึงปรากฏออกมา จูเลียนเล่าที่แตกต่างจากที่พ่อแม่เล่าให้ย่าฟัง – เรื่องที่จูเลียนไม่ค่อยใช่เหยื่อ แต่ออกจะเป็นผู้มีส่วนร่วมหลักๆ ในเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นด้วยซ้ำ ย่าประทับใจ

ในความสำนึกผิดของเขา มันยังให้ความหวังแก่യാว่าหลานย่าอาจพร้อมจะใช้โอกาสในการเริ่มต้นใหม่ที่เขารับนื้ออย่างเต็มที่แล้ว

จูเลียนวางศอกลงบนโต๊ะ ยกมือเท้าคาง แล้วถอนหายใจ “บางทีผมก็อยากย้อนเวลา หรือเริ่มต้นใหม่ได้รู้ไหมอะ”

ย่าพยักหน้า ย่าอยากยื่นแขนผ่านโทรศัพท์ไปกอดเขาแน่นละ เพราะย่าเข้าใจดี

“จ๊ะ มงแซร์” ย่าบอกเขา “เราทุกคนมีความรู้สึกเสียใจแบบนั้นกันทั้งนั้น แค่จำไว้ว่า สิ่งที่กำหนดตัวตนของเราไม่ใช่ความผิดพลาดที่เราก่อ แต่เป็นสิ่งที่เราทำหลังจากได้เรียนรู้จากความผิดพลาดนั้นแล้วต่างหาก *ดักกอร์* (จริงไหม)”

จูเลียนสะบัดผมจากดวงตา ย่าแอบเห็นสีหน้าโล่งใจปรากฏบนใบหน้าของเขา

“โอเคอะย่า ขอขอบคุณอะ” เขาว่า “ที่จริงผมโทร.หาย่าวันนี้ก็เพราะโรงเรียนแหละอะ ผมมีโครงการวิซามนุษยศาสตร์ ผมต้องเขียนเรียงความเกี่ยวกับคนที่ผมรู้จัก แล้วผมอยากเขียนเรียงความเรื่องของย่าอะ”

“ย่าเหอ ปลื้มใจจัง!” ย่าตอบ เธอรู้สึกว่าช่างน่าขันที่คนหนุ่มสาวมักทักท้วงว่าคนแก่จะตกกระสอ ตกขาว และตกยุค “ในเมื่อ ความจริงแล้ว” ย่าเคยพูดกับจูเลียนมากกว่าหนึ่งครั้ง “เรามีชีวิตอยู่นานพอจะเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่คนรุ่นหลานคิดว่าเป็นของใหม่ เป็นเพียงการนำสิ่งที่เราพบเจอมาหลายครั้งก่อนหน้าก็กลับมารีไซเคิล”

แต่แล้วหลานชายก็พูดเรื่องที่ทำให้ย่าประหลาดใจยิ่งกว่า
“ผมอยากเล่าเรื่องของย่าซะ ตั้งแต่ตอนที่ย่าเป็นเด็ก
เล็กๆ ช่วงสงคราม”

“หืม อย่างนั้นหรือ” ย่าพูดเงิบๆ

จูเลียนพูดต่อทันที ด้วยรู้สึกได้ว่าย่าไม่เต็มใจนัก “ผม
อยากเขียนเรื่องของย่ากับตุร์โตซะย่า” เขาบอก “ผมรู้ว่า
ย่าเล่าเรื่องนี้ให้ผมฟังแล้ว ตอนผมไปเยี่ยมย่าครั้งก่อน
แต่คราวนี้ผมอยากบันทึกไว้ซะ แล้วผมก็คิดว่าบางทีย่าอาจ
เล่ารายละเอียดให้มากขึ้นได้”

“อืม...” ย่าพูดอีกครั้ง ย่าพยายามตัดลึนใจ แน่ละ
จูเลียนพูดถูก ย่าอยากเล่าอดีตของตัวเองให้เขาฟังมานานแล้ว
เมื่อเขาโตพอจะฟัง ในที่สุดจึงหวนเวลาที่เหมาะสมก็มาถึงตอน
เขามาเที่ยวปารีสครั้งล่าสุด ภาระนั้น แม้การเล่าอดีตของย่า
ให้หลานชายฟังดูเป็นเรื่องสำคัญ ย่ากลับยังไว้ ไม่ได้เล่าให้ฟัง
ทั้งหมด ย่าเก็บงำบางส่วนไว้ แค่สำหรับตัวย่าเอง

*หลานพร้อมให้ฉันเล่าเรื่องทั้งหมดหรือยัง ย่าสงสัย
แล้วตัวฉันล่ะพร้อมไหม*

“เฮ้อ จูเลียน” ย่าพูด พยายามคิดหาวิธีอธิบาย
ความรู้สึกที่ยากจะเข้าใจ การพูดไม่ออกทำให้ย่ารู้สึกแปลกๆ
“ความคิดนี้ก็คืออยู่หรือก” ย่าพูดออกมาในที่สุด “แต่...สำหรับ
ย่า ย่าทุกซึกซี้ที่จะพูดถึงเรื่องเหล่านี้”

“ผมขอโทษซะ” จูเลียนตอบ แววตาแสดงความกังวล
“ผมไม่ได้ตั้งใจทำให้ย่าไม่สบายใจ” เขาพูดต่อ “ไม่เป็นไรซะ
เราไม่ต้อง—”

จังหวัดนั้นเอง ยาก็ตัดสินใจ ไข่ว่าอย่าตื่นตันใจกับการที่เขาต้องการปกป้องย่าจากการหวนคิดถึงความทรงจำครั้งนั้นที่จริงกลับตรงกันข้าม – การที่เขาเต็มใจบอกว่าช่างมันเถอะแล้วชวนคุยเรื่องที่สนุกกว่าแทน นี่แหละคือแรงกระตุ้นที่ย่าต้องการ

“มา” ย่าพูดเสียงแข็ง “เรามาคุยเรื่องนี้กัน มงแซร์ แม้จะทุกซึกก็เถอะ ที่จริง ก็เพราะมันทุกซึกนี้แหละ เพราะคนรุ่นหลานจำเป็นต้องรู้เรื่องเหล่านี้ไว้”

ย่าหยุดพูดครู่หนึ่ง ถอดแว่นออก แล้วขยี้ตา ได้ ย่าบอกตนเอง ฉันทจะเล่า แต่ – อย่งไรดีละ

“เอาละ” ย่าพูดต่อ พร้อมกับสวมแว่นตามเดิม แล้วพยายามสลัดความรู้สึกที่กำลังเดินผ่านม่านหมอกทั้งไปเส้นทางนั้นมืออยู่ตรงไหนสักแห่ง แต่จะหาเจอโดยไม่มีแผนที่ได้ไหม “ย่าจะเล่าให้ฟัง จูเลียน เรื่องราวทั้งหมด แม้กระทั่งเรื่องที่ย่าไม่เคยบอกใครมาก่อน”

“ย่าแน่ใจนะฮะ” จูเลียนถาม

“จ๊ะ มงแซร์ ย่าแน่ใจ” ย่าบอกเขา พยายามแสดงให้เห็นความมั่นใจที่ย่าไม่ค่อยรู้สึกว่ามีสักเท่าใด “เพราะเวลานั้นเป็นช่วงเวลาที่มืดมน แนนอน จูเลียน แต่สิ่งที่อยู่ในใจย่ามากที่สุดตลอดหลายปีมานี้ไม่ใช่ความมืดมน แต่เป็นความสว่างไสว นั่นเป็นเรื่องราวที่ย่าอยากเล่าให้หลานฟัง”

ย่าสูดลมหายใจลึก

“กาลครั้งหนึ่ง’ เทพนิยายส่วนใหญ่เริ่มเรื่องอย่างนี้” ย่าอธิบายให้จูเลียนฟัง “ย่าก็จะเริ่มเรื่องของย่าอย่างนี้

เหมือนกัน เพราะชีวิตของย่าเริ่มต้นราวกับเทพนิยายจริง ๆ ย่าไม่ใช่เจ้าหญิง และย่าก็ไม่ได้อาศัยอยู่ในพระราชวังหรือมีตู้เสื้อผ้าอัดแน่นไปด้วยชุดราตรีผ้าไหม คิดดูสิ แต่พอมองย้อนกลับไป ย่ามีทุกสิ่งทุกอย่างที่มีความสำคัญและอย่างอื่นอีกมากมาย มีอย่างอื่นอีกมากมายนัก”

ย่าจิบน้ำ จากนั้นก็รินไวน์นิดหน่อยใส่แก้ว “ย่าโตขึ้นในเมืองชื่อโอแบร์วิลลีเย-โอ-บัว ในแถบชนบทของฝรั่งเศส ใกล้เทือกเขามาฌेरีด” ย่าหยิบภาพใส่กรอบบนโต๊ะขึ้นมาดูคลำ จัตุรัสหมู่บ้านที่ดูโบราณในภาพชวนให้เธอลึกลับถึงวันเก่า ๆ “ตอนนั้น ชีวิตมีความสุขมาก ย่ามีพ่อแม่ที่แสนวิเศษ บ้านสวย ๆ เพื่อนฝูงเยอะแยะ มีเสื้อผ้าดี ๆ ของเล่น ย่าถึงกับมีเปียโนอัปไรท์ให้เล่นเซี๊ยนนะ รู้สึกหรรษาเอากการพูดจริง ๆ นะ ย่าว่าหลานคงบอกว่า เอ่อ ย่าน่าจะนิสัยเสี๊ยนนิดหน่อย”

“น่าจะนิดหน่อยหรืออะ” จูเลียนกระเซ้า

“น่าจะเยอะ” ย่ายอมรับ “จ๊ะ จ๊ะ...น่าจะเยอะ มงแซร์”

จูเลียนอดสังเกตไม่ได้ว่า เสียงของย่าฟังแล้วเหมือนอยู่ไกล ราวกับย่าพูดอยู่ที่ไหนสักแห่งไกลแสนไกล แน่ละก็ถูกทีเดียว เพราะย่าอยู่ไกลจริง ๆ แต่ขณะย่าพูดถึงอดีตนั้นให้ความรู้สึกราวกับย่าล่องลอยไกลออกไปอีก

“พ่อของย่าเป็นหมอ” ย่าเล่าต่อ เสียงเบาจัดจนจูเลียนต้องเข้าใกล้โทรศัพท์มากขึ้นให้ได้ยินเสียงย่า “นพ.แม็กซ์บลูม พ่อมีชื่อเสียง ผู้คนทั่วทุกสารทิศมาให้พ่อตรวจ ส่วนแม่ของย่าเป็นอาจารย์ แม่สอนคณิตศาสตร์ระดับมหาวิทยาลัย

ซึ่งไม่เคยมีมาก่อนในสมัยนั้น – ที่ผู้หญิงจะสอนหนังสือในมหาวิทยาลัย แต่แม่ได้สอน...”

ย่าหยุดพูด แล้วหลับตา

“พวกท่านรักย่ามาก จูเลียน” ย่าพูดเสียงแผ่วเบา “พวกท่านรักย่ามาก ๆ และช่วงแรก อ้อมกอดอันอบอุ่นของพวกท่านทำให้ย่าไม่ทันสังเกตเห็นว่าสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเราเริ่มเปลี่ยนไป”

กดจออ่าน

ภาคหนึ่ง

พวกนกรู้จักภูเขาที่เราไม่ได้ฝึกฝน...

— มูเรียล รูคีย์เซอร์

ร้อยกรองทำสรดบทกวีห้า ลมเปลี่ยนทิศ

บทที่ 1

ฝรั่งเศส ทศวรรษ 1930

“ฮาริ ซารา ลูกพร้อมจะไปหรือยัง”

ฉันหมุนตัวเป็นวงกลมอย่างเคื่องๆ พลังมองชายกระโปรงของชุดใหม่บานออก “พ่อคะ พ่อถามแบบนี้ได้ยังไงคะ หนูพร้อมมาเป็น ชั่วโมงๆ แล้ว” ฉันบอกพ่อ

“เป็นชั่วโมงๆ เลยเหรอ” พ่อเลิกคิ้วสงสัย

ฉันพยักหน้า “ค่ะ เป็นชั่วโมงๆ เราไปกันได้หรือยังคะ”

“อีกเดี๋ยวนะ ให้แม่เขาเสร็จก่อน เสื้อโค้ตกับหมวกของลูกอยู่ที่ไหน” พ่อถาม

ฉันครวญหนักมาก “นี่มันฤดูใบไม้ผลินะคะพ่อ หนูไม่ต้องสวมเสื้อโค้ตกับหมวกหรอก”

พ่อสวมเสื้อโค้ตและหมวก แล้วถอดออก “ลูกรักของพ่อ พ่อเป็นนักวิทยาศาสตร์ ถึงปฎิทินจะบอกว่าเป็นฤดูใบไม้ผลิ แต่มองออกไปข้างนอกสิ แล้วลูกจะเห็นว่าต้นไม้บอกคนละเรื่องเลย”

“ต้นไม้บอกว่าหนูสบายมากโดยไม่ต้องสวมเสื้อโค้ตและหมวกค่ะ” ฉันบอกพ่อ

“แม่ของลูกบอกอีกอย่าง และนั่นถือเป็นอันลึ้นสุด” แม่พูดพร้อมเข้ามาพร้อมกับเราที่โถงหน้าบ้าน แม่ดูแก่มากเมื่อสวมเสื้อโค้ตผ้าวูลสีแดงกับหมวกที่เข้ากันจนฉันเลิกค้ำแล้วเปลี่ยนใจมาสวมด้วย

“ได้ค่ะ เราไปกันได้หรือยังคะ” ฉันถามพร้อมกับหมุนตัวอีกรอบให้แม่ชื่นชม แม่จูบหัวฉัน แล้วเราก็ออกเดินทางไปตามลาดกัน เราสามคน คล้องแขนกันไป

นี่คือธรรมเนียมของครอบครัวเราตอนเข้าวันสุดสัปดาห์ เราจะเดินออกกำลังไปด้วยกัน แล้วซื้อข้าวซื้อของ ฉันยืนกรานเสมอว่าจะเดินตรงกลาง ฉันรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่นเมื่ออยู่ระหว่างพวกท่านทั้งสอง ฉันยังชอบจินตนาการว่าเราสามคนเป็นแซนด์วิช พ่อที่สูงสง่ากับแม่ที่ทันสมัยเป็น อุณหภูมิ (ขนมปังบาเกตต์) ขนาบสองด้าน ส่วนฉันเป็น เอิง เปอติ มอร์ไซ เดอ โพรมาจ (เนยแข็งชิ้นเล็กๆ)

“บงฉูร์ (สวัสดีครับ / ค่ะ) หมอบลูม! บงฉูร์ มาตามบลูม!” เพื่อนและเพื่อนบ้านจะร้องทักตอนเราเดินผ่านพวกเขาบนถนน ฉันชอบสังเกตอากัปกริยาผู้คนในเมืองเวลามองเรานั้นไงหมอบลูม ฉันจะจินตนาการพวกเขาเอาไว้ให้ผู้มาเยือนฟังว่าเขาเป็นหมอที่เชี่ยวชาญสุดๆ ส่วนภรรยาที่เก่งเช่นกัน เธอเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย! และเธอเป็นผู้หญิงคนแรกๆ ในหมู่บ้านเราที่เรียนจบสูงกว่าระดับปริญญาตรีในสาขาคณิตศาสตร์ พวกเขาสมกันดีไหมล่ะ นั่นลูกสาว ชื่อซารา เป็นเด็กน่ารัก เธอเล่นเปียโนและมีเพื่อนฝูงเยอะแยะ และ -

“ซารา”

“หืม” ฉันเงยหน้า รู้สึกปั่นป่วน
แม่ยิ้มให้ฉันอย่างงงๆ พลังสายนิ้ว

“ลูกฝึกกลางวันอีกแล้วหรือ”

“เปล่าค่ะ! หนู-เออ ก็เป็นได้ค่ะ” ฉันยอมรับ

“ไม่ใช่เรื่องใหญ่เรื่องโตอะไรหรอกนะ” พ่อให้กำลังใจฉัน

“อย่างน้อย มันเป็นสัญญาณบ่งบอกความฉลาด ลูกมีสติปัญญา
ที่ไม่ธรรมดาขนาด ซารา เหมือนแม่เป็ียบ”

“แม่ว่า การฝึกกลางวันได้มาจากพ่อนะ” แม่บอก

เราพากันเดินต่อไป ขณะเดินอยู่นั้น พ่อคว้ามือฉันไปจับ
เบาๆ ครูเดียวแม่ก็ยื่นมือมาจับมือซ้ายฉัน ฉันมองด้วยความหวัง
ว่าจะเห็นสีหน้าที่รู้กันบนใบหน้าของพ่อแม่ อย่างที่คิดไว้...

“เอ็ง เดอ ทรว์! (หนึ่ง สอง สาม!)” พ่อแม่ช่วยกันนับ
แล้วเหวี่ยงแขนฉันเป็นจังหวะ จากนั้นก็เหวี่ยงตัวฉันลอยจากพื้น
ฉันกระโดดในจังหวะที่พอดีกันให้ตัวลอยขึ้นในอากาศ แม่หัวเราะ
“ลูกชักจะโตเกินกว่าจะเล่นแบบนี้แล้วนะ ซารา” แม่โทษฉัน

“ไม่มีวันค่ะ!” ฉันค้านแล้วยิ้มตอบ ฉันรู้ว่าที่แม่พูด
มีส่วนจริงอยู่บ้าง - ฉันไม่ใช่เด็กแบเบาะอีกต่อไปแล้ว แต่ฉัน
ยังชอบเล่นอยู่ และฉันไม่พร้อมจะเลิกเล่นเกมเด็ก ๆ ของเรา
ฉันฉวยก้อนขนมปังจากตะกร้าจ่ายตลาดของแม่ แล้ววิ่งออกไป
พร้อมชู *บาแกตต์* ก้อนนั้นขึ้นให้แม่วิ่งตาม

“กลับมาที่นี่นะ!” พ่อโวยวาย แต่พ่อไม่ได้วิ่งตามฉันทันที
ฉันเห็นพ่อกระซิบกระซาบกับแม่ หน้านิ้วคิ้วขมวด แม่พยักหน้า
เคลียดๆ ให้กับอะไรก็ตามที่พ่อพูด จากนั้นกระซิบตอบ ฉันสงสัย
ว่าพวกท่านคุยเรื่องอะไรกัน บางทีแม่อาจคิดว่าฉันไม่ควรสวม

ชุดใหม่วิ่งไปมา หรือบางทีสิ่งที่ดูเหมือนความกังวลเป็นเพียงพวกท่านทั้งสองพยายามอุปความลับกับฉัน เดือนพฤษภาคมก็จะวันเกิดฉันแล้ว พวกท่านอาจกำลังคิดหาของขวัญที่สมบูรณ์แบบให้ฉันอยู่ก็เป็นได้

ฉันพิจารณาพวกท่านหรือกัน และพยายามจดจำว่าต้องมองหาเบาะแสอื่นๆ ซึ่งทำได้ไม่ยากเลย เพราะฉันรักที่จะเฝ้ามองพวกท่าน ความรักของพวกท่านไม่เพียงยิ่งใหญ่ แต่ยังเป็นความเข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกัน ขณะที่หมอบทั่วโลกต่างพากันขอคำแนะนำเรื่องสำคัญๆ ทางการแพทย์จากพ่อ เพื่อนคู่ใจที่พ่อเชื่อใจมากที่สุดกลับไม่ใช่คนในสายอาชีพแพทย์ แต่เป็นแม่

ชั่วจิตใจเดียว พ่อก็วิ่งไล่ตามฉัน ทุกอาการที่บอกว่าพ่อเครียดเรื่องอะไรก็ตามอยู่นั้นถูกลืมไปหมดสิ้น ฉันร้องกรี๊ดด้วยความตื่นเต้น เข้าไปแอบอยู่หลังต้นไม้ เราสองคนพากันวิ่งไปทางนั้นทีทางนี้ที หัวเราะไปพลาง เราวิ่งไล่กันอย่างสนุกสนานกระทั่งพ่อได้ *บาแกตต์* กลับคืนไปอย่างมีชัย

ขณะที่พ่อหยุดพักหายใจ ฉันถือโอกาสย้อนกลับไปคิดเรื่องที่ผมคิดไว้ก่อนหน้านี้อีก “พ่อคะ พ่อบอกว่าตอนนี้ฤดูใบไม้ผลิแล้วใช่ไหมคะ เราไปปิกนิกในป่ากันได้ไหมคะ”

“ยังไม่ใช่ตอนนี้จะ นกน้อยของพ่อ” พ่อบอกฉัน ดวงตาเป็นประกาย “แต่อีกไม่นาน พ่อสัญญา”

ป่าแมร์นุ่ยใกล้บ้านเราเป็นสถานที่ที่มีตและน่ากลัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับพวกเด็กๆ มีตำนานเล่าขานต่อๆ กันมาหลายศตวรรษเรื่องหมาป่ายักษ์ที่ท่องไปทั่วป่า คนเฒ่าคนแก่ในหมู่บ้านรีบเตือนฉันและเพื่อนๆ ไม่ให้ไปเตร็ดเตร่ใกล้ป่าหลัง

ฟ้ามืดเพราะเรื่องหมาป่านี้ พวกเขาเล่าว่า ลัทธิร้ายนำสะพรึงกลัว
จะมาพร้อมกับหมอกอย่างไรไม่รู้เนื้อรู้ตัว ถ้าเหยื่อ แล้วจากไป
เงียบๆ เหมือนตอนมา ฉันไม่รู้ว่าจะเชื่อเรื่องนี้ดีไหม แต่ส่วนใหญ่
แล้วฉันมองว่าป่านี้เป็นกลางไม่ดี

ยกเว้นฤดูใบไม้ผลิ เพราะทุกปีในช่วงฤดูใบไม้ผลิ มีสิ่ง
มหัศจรรย์เกิดขึ้นในป่านี้ การไปดูมันเป็นธรรมเนียมอีกอย่าง
ของครอบครัว - ธรรมเนียมที่ฉันตั้งตารอทุกปี

สองสามวันต่อมา ฉันขอพ่อไปปิกนิกกันในป่าอีกครั้ง
และอีกครั้ง และอีกครั้ง และอีกครั้ง จนกระทั่งวันหนึ่งฉัน
ได้คำตอบที่หวังไว้

“เราไปขอแม่กัน” พ่อพูดยิ้มๆ ถึงเวลาเสียที

เราบรรจุข้าวของลงตะกร้าเป็นมื่อกลางวัน ไม่ใช่ของเลิศหรู
อะไรหรอก - แค่น้ำดื่มสองสามชิ้น ไวน์แดงสำหรับพ่อแม่
น้ำมะนาวสำหรับฉัน และผลไม้ชนิดหน้อย แม่บรรจุผ้าปูพื้น
สีฟ้าสดใส่ใบกุหลาบสีชมพูตรงขอบ จากนั้นเราเดินเข้าป่าลึกขึ้น
เรื่อยๆ ช่วงกลางวันป่านากล้นน้อยลง โดยเฉพาะเมื่อมีทั้งพ่อและ
แม่อยู่ข้างตัว แต่ฉันยังคงสอดสายสายตาเผื่อระวังสัตว์ร้ายเผื่อไว้

ช่างสุขใจเหลือเกิน ภาพที่รอเราอยู่นั้นไม่ใช่หมอกอันตราย
หรือหมาป่าที่หิวโหย

“ดอกบลูเบลล์” ฉันตะโกน พร้อมวิ่งไปยังทิวเขาสีม่วง
ประหนึ่งเข้าไปทักทายเพื่อนเก่า ผืนป่าแต่งแต้มด้วยดอกไม้สีน้ำเงิน
และสีม่วงสดใส่ไปทั้งผืน ระหว่างพ่อแม่เตรียมตัวปิกนิกกัน
ฉันแต่นำไปรอบทุ่งกลางป่านี้ มันสวยงามและหอมกรุ่นเกินกว่า
ที่ฉันวาดฝันไว้มาก

“ที่นี่สวยงามอัศจรรย์มากค่ะ” ฉันบอกแม่เมื่อตัดใจหยุดเล่น เป็นเจ้าหญิงในหม่อมวลดอกไม้สวรรค์ได้ในที่สุด ฉันล้มตัวลงนอน อย่างมีความสุขอยู่ข้างแม่บนผ้าปูพื้น

“มันต้องรู้สึกอย่างนั้นอยู่แล้วจ๊ะ” แม่เออออ หัวคณิศ- ศาสตร์ของแม่มักไม่ค่อยยอมรับสถานการณ์ที่ใช้วิทยาศาสตร์ ตรวจสอบความสมเหตุสมผลไม่ได้

“แน่นอนอยู่แล้วค่ะ” ฉันยื่นกรานหัวชนฝา

“ลูกพูดถูก ว่าไหม โรส” พ่อบอก พร้อมรินไวน์ใส่แก้วแม่ ฉันฉีกยิ้มด้วยความยินดีที่พ่อเข้าข้าง “ตามปกติแล้วเราไม่พบ ดอกกุหลาบสีทางตอนใต้ขนาดนี้ละ ต้องเป็นมนตร์วิเศษของนางฟ้า นำพาดอกไม้เหล่านี้มาที่นี้แน่ๆ ไม่ต้องอธิบายอะไรให้มันสมเหตุ สมผลหรอก”

“ฮ่า! หนูว่าแล้ว” ฉันร้องเสียงดังอย่างดีใจ

แม่จิบไวน์ ยกมือข้างที่วางแสร์งยอมแพ้ จากนั้นแม่วางแก้ว ลงแล้วถอนใจ มองฉันด้วยความชื่นชม “ดูแม่สาวน้อยของเราสิ แม็กซ์” แม่พูด “ลูกโตแล้วนะ!”

พ่อส่ายหน้าค้ำัน “ลูกยังคงเป็นเจ้านกน้อยของเราเสมอ โรส”

เจ้านกน้อย ฉันกระโดดตัวลอยเมื่อได้ยินชื่อที่พ่อเรียกฉัน ด้วยความเอ็นดู มันยังเป็นรหัสสำหรับเกมโปรดของฉันด้วย

“พ่อคะ!” ฉันอ้อนวอน “พาหนูบินหน่อยได้ไหมคะ”

“ได้สิ” พ่อตอบ ลูกขึ้นยืนแล้วเอื้อมมือมาที่ฉัน “ลูกอยาก บินสูงแค่ไหน”

“สูงเท่าฟ้าเลย!” ฉันยืนยันกับพ่อ เราจ้องตากัน แล้วฉัน

ใช้สองมือประคองใบหน้าพ่อไว้ ถูกใจกับการเอาอกเอาใจของพ่อ พ่อแข็งแรงมาก ไม่มีสิ่งใดที่พ่อทำไม่ได้

“แล้วจะบินเร็วแค่ไหน” พ่อถาม

นั่นเป็นสัญญาณให้ฉันกางแขนกว้างพร้อมกันกับที่พ่อยกตัวฉันขึ้น แล้วเริ่มเหวี่ยงตัวฉันไปรอบ ๆ เป็นวงกว้าง

“เร็วเท่าอึกาคะ!” ฉันพูดเสียงดัง

“ถ้าอย่างนั้นหลับตา...” พ่อบอกแล้วเหวี่ยงตัวฉันไปรอบ ๆ ฉันสูดหายใจลึกขณะไต่แรงเหวี่ยงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต่อกันเป็นส่วนที่โปรตรองลงมา - ความคาดหวังที่เกิดขึ้นขณะฉันหมุนไปรอบ ๆ โดยยังคงปลอดภัยจากการจับของพ่อ แม้จวนเจียนจะหลุด

“...ถึงเวลาบินแล้ว!” พ่อบอก ส่งตัวฉันสูงขึ้นไปในอากาศ

ฉันหลับตาปี รู้สึกได้ถึงสภาวะไร้น้ำหนักขณะเฝอยอยู่ในอากาศ ฉันนึกภาพตัวเองเป็นเจ้านกน้อยของพ่อ มีสายลมพายุปีกช่วยยกตัวฉันลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าอย่างอึดอึดใจ สำหรับฉัน การลงพื้นดินเป็นการปลุกจากภวังค์อย่างไม่น่าพิสมัยเสมอ แต่ไม่เคยเจ็บปวด พ่อโยนอย่างนุ่มนวลจนฉันไม่เคยเจ็บตัว ฉันกลับขอให้โยนแล้วโยนอีก

ฉันรักเกมนี้และรักการที่มีแค่เรา พ่อกับฉัน เป็นเจ้าของเกม

ฉันรักความรู้สึกที่มันให้ฉัน - สุขใจและไร้กังวลดังเช่นนก

ฉันรักที่รู้ว่า แม้เมื่อพ่อปล่อยมือ ฉันจะได้รับการปกป้องอย่างเต็มที่และปลอดภัย

บทที่ 2

ฤดูร้อน 1940 - ฤดูใบไม้ร่วง 1942

“ฮาส มาดูนี่สิ” พ่อเรียกฉันในเช้าวันหนึ่ง

ฉันยืนอยู่ที่โถงหน้าบ้าน สะพายกระเป๋าหนังสือขึ้นบนไหล่
เรียบร้อยแล้ว มีจับลูกบิดประตู “ไว้ให้หนูดูที่หลังได้ไหมคะ”
ฉันถาม “เดี๋ยวหนูไปโรงเรียนสาย”

“เดี๋ยวเดี๋ยวเท่านั้นลูก” พ่อตอบ “เป็นเรื่องสำคัญนะ หนู
แล้วอ่านที่มันเขียนสิ”

ฉันชำเลื่องมองหนังสือพิมพ์ที่พ่อชี้ให้อ่านอย่างไม่สบายอารมณ์
มือพ่อจับอยู่ข้างวันที่บนหนังสือพิมพ์ แต่ฉันรู้ว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่พ่อ
อยากให้อ่าน “*ฝรั่งเศสยอมแพ้เยอรมนี*” ฉันอ่านเสียงดัง “พ่อคะ
หนูรู้แล้วค่ะ - ก็เราคุยกันตอนเมื่อค่ำเมื่อคืนนี้” และทุกคืน ฉันคิด
แน่ละ เกิดสงครามขึ้น - ทุกคนรู้เรื่องนี้ แต่เมื่ออดอล์ฟ ฮิตเลอร์
และพรรคนาซีเยอรมันตัดสินใจรุกรานฝรั่งเศสก่อนหน้านั้น
ในเดือนนั้น พวกเขา ก็ยึดครองบตสนทหารระหว่างมือค้ำเป็นประจำ
ทุกคืนของครอบครัวเราด้วย

“ก็ใช่ แต่มีอะไรมากกว่านั้น” พ่อพูด พร้อมชี้ไปบนแผนที่

ที่พิมพ์อยู่ที่ใต้พาดหัวข่าว “นี่คือฝรั่งเศส ไหนี่ตรงที่เราอยู่สิ”

ฉันทำตามที่พ่อบอก พ่อวาดวงกลมสีแดงรอบตำแหน่งนั้น บนแผนที่ “เก่งมาก” พ่อพูด “เอาละ ดูนะ มีเขตอยู่สองเขต และหมู่บ้านของเราตั้งอยู่ในเขตปลอดการยึดครองหรือเขตเสรี นี่หมายความว่าเราโชคดีมาก เราควรรยินดีที่บ้านของเราไม่อยู่ในเขตยึดครอง”

“ทำไมคะ” ฉันถาม

“เพราะเขตยึดครองถูกเยอรมนีควบคุมไว้ เพราะฉะนั้น หลายสิ่งหลายอย่างจึงเกิดการเปลี่ยนแปลงและหยุดชะงัก และ อาจเป็นอย่างนั้นต่อไปเรื่อย ๆ แต่ที่นี่เรายังใช้ชีวิตต่อไปตามปกติ ไม่มากก็น้อย”

ฉันมองหนังสือพิมพ์อีกครั้ง รู้สึกสับสน “หนูคิดว่าฝรั่งเศส ยอมแพ้ ไม่ได้หมายความว่าตอนนี้เยอรมนีควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างไว้แล้วหรือคะ”

พ่อส่ายหน้า “เปล่าเลย นั่นเป็นสาเหตุว่าทำไมจึงมีสองเขต เขตของเราปกครองโดยรัฐบาลใหม่ของฝรั่งเศส มีศูนย์การบริหาร อยู่ที่เมืองวีซี ไม่ไกลจากที่นั่นนัก รัฐบาลใหม่ทำงานร่วมกับทหาร เยอรมัน แต่ตั้งกฎสำหรับเขตของเราขึ้นเอง พ่ออยากให้ลูกรู้ไว้ เพราะสิ่งที่ใคร ๆ เห็นและได้ยินตามที่ต่าง ๆ ในเมืองอาจทำให้สับสน พ่ออยากให้ลูกตั้งใจเรียนหนังสือต่อไป ไม่ต้องใช้เวลากังวลกับ สงครามมากเกินไปนัก และถ้ามีคำถามอะไร ลูกก็มาถามพ่อได้ เสมอ”

“ตกลงค่ะ” ฉันพูด “คราวนี้หนูไปโรงเรียนได้หรือยังคะ”

พ่อยิ้ม “ไปได้แล้ว”

ระหว่างทางไปโรงเรียน ฉันได้เสกชุดเตอร์ผ่านทหาร ซึ่งมีให้เห็นมากขึ้นเรื่อยๆ ในเมืองของเรา นั่นคือสิ่งที่พ่อพูดถึงอย่างนั้น หรือ ฉันสงสัย ฉันเห็นธงผืนใหญ่สีแดงมีกากบาทงๆ สีดำ บนพื้นสีขาวที่เรียกว่าสวัสดิกะ ซึ่งเป็นตัวแทนของพรรคนาซีและ กลายมาเป็นสิ่งที่พบเห็นทุกหนทุกแห่งในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา บางทีนี่ก็เป็นสิ่งที่พ่อพูดถึงด้วยเหมือนกัน และฉันเห็นผู้คนที่ ทักทายกันด้วยท่าเหยียดแขนแสดงความเคารพ แล้วพูดเสียงดัง ว่า “ไฮล์ ฮิตเลอร์!” แทนการพูด “อรุณสวัสดิ์” ฟังแล้ว แปลกๆ นิดหน่อยและทำให้ประสาทเสีย แต่ถ้านี่คือสิ่งที่พ่อพูดถึง มันไม่ได้สลักสำคัญอะไร และฉันค่อนข้างเชื่อพ่อ ถึงอย่างไร พ่อก็เป็นคนมีการศึกษาและพูดคุยกับเจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้ทุกอย่าง ในความคิดของฉัน พ่อไม่เคยคิดผิด ไม่ว่าเรื่องใด

สองสัปดาห์ต่อมา วันหนึ่งฉันกลับจากโรงเรียน พอถึงบ้าน ก็ต้องประหลาดใจที่เจอแม่ นั่งอยู่ที่เปียโน ตามปกติแล้วเวลานี้ แม่จะยังไม่กลับจากการสอนหนังสือ ฉันเลื่อนตัวไปนั่งข้างแม่ บนม้านั่ง

“เรามาเล่นคู่กันสักหน่อยไหมคะ” ฉันชวน พลังวางมือ บนเปียโน

เมื่อแม่ไม่ตอบ ฉันหันไปเงยหน้ามองแม่

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” ฉันถาม

แม่ชันน้ำตาแต่ไม่ตอบ แม่ผินใจยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ฉัน ฉันอ่านมันเร็ว ๆ ก่อนจะหันกลับไปมองแม่ด้วยความสับสน

“มหาวิทยาลัยไล่แม่ออกหรือคะ” ฉันถาม “แต่ทำไมคะ”

แม่ปล่อยให้โฮออกมาทันทีแล้ววิ่งออกจากห้องไป
พอพ่อกลับบ้านจากที่ทำงาน ฉันขอให้พ่ออธิบาย
“มันไม่เกี่ยวกับอะไรก็ตามที่แม่ทำหรือไม่ทำเลย” พ่อบอก
ฉัน “รัฐบาลนั้นแหละ ไม่นานมานี้ พวกเขาออกกฎหมายห้ามเรา
ชาวยิวทำงานบางประเภท รวมถึงการสอนหนังสือด้วย”

“แต่มันไม่ควรมีผลกับแม่นี้คะ เราอาศัยอยู่ในเขตปลอดภัย
การยึดครอง” ฉันแฉะ

พ่อถอนหายใจ “มันซับซ้อนนะ เจ้าหน้อยของพ่อ” พ่อพูด
ดูเหน็ดเหนื่อยกว่าปกติ “พวกนาซีประสบความสำเร็จกับการโทษ
ชาวยิวว่าปัญหาทั้งหมดทั่วยุโรปนี้เกิดจากชาวยิว” พ่ออธิบาย
“พวกเขาโน้มน้าวประชาชนชาวเยอรมันให้เชื่อในทัศนคติต่อต้าน
ชาวยิว และสารของพวกเขาก็ส่งผลกระทบไปทั่วฝรั่งเศส”

พูดอีกอย่างได้ว่า ทหารนาซี ทำแสดงความเคารพ และตรง
ตามท้องถนนไม่ใช่เรื่องเลวร้ายที่สุด ทั้งหมดนี้เป็นเครื่องบ่งชี้
ถึงสิ่งที่แฝงความร้ายกาจยิ่งกว่าที่ฉันตระหนักมากนัก สิ่งที่กำลัง
แพร่ออกไป แม้จะมีคนบอกเราเรื่องความปลอดภัยที่พบได้
ในเขตที่เรียกกันว่าเขตเสรี และแม่จะฟังดูเป็นเรื่องโกหกที่ชัดเจน
แค่ไหน แต่ก็ดูเหมือนว่าฉันจะได้ผล มิฉะนั้นแม่คงยังทำงาน
ที่มหาวิทยาลัยอยู่ ฉันปรารถนาอย่างหมดหัวใจว่าผู้คนจะคิดได้
และเข้าใจเหตุผล

แต่ฉันเคยชินกับมันเหมือนเช่นทุกเรื่อง ชาวสงครามมีอยู่
ทุกหนทุกแห่ง แต่เป็นเวลาหลายเดือนที่ฉันพยายามเต็มที่ที่จะ
ไม่สนใจมัน ฉันยังขี่จักรยานและไถสกุตเตอร์ไปที่ใดก็ตามที่ฉัน
อยากไปได้บ้างและเล่นกับเพื่อนๆ เหมือนเด็กธรรมดา จนวันหนึ่ง

เกือบสองปีต่อมา เมื่อตู้ไปรษณีย์ของเราได้รับจดหมายฉบับหนึ่ง

“พ่อ คุณี่ลิตะ!” ฉันถือจดหมายเข้ามาให้พ่อ “ป้าซีโมนที่ปารีสเขียนมาค่ะ”

“โอ้” พ่อชายตามองแม่แวบหนึ่งก่อนเปิดจดหมายออก

“พ่ออ่านจบแล้วให้หนูอ่านได้ไหมคะ” ฉันขอ ฉันรักพี่สาวของพ่อและครอบครัวของเธอมาก มาร์ก ลูกชายของเธอซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของฉัน อ่อนกว่าฉันแค่ปีเดียว

“ดูเหมือนว่าพวกเขา กำลังพยายามมายังเซตเสรี” พ่อบอกฉันกับแม่

“ก็ยอดเลยลิตะ!” ฉันตอบพลางคำนวนในใจ ฉันรู้ว่าเราเจอพวกเขาครั้งสุดท้ายตอนวันเกิดครบเจ็ดขวบของฉันในเดือนพฤษภาคม 1937 ตอนนั้นฉันเพิ่งครบสิบสองขวบ ดังนั้น... นานกว่าห้าปีแล้วหรือ ดูแล้วไม่น่าเป็นไปได้ “พวกเขาอยู่กับเราได้ใช่ไหมคะ”

“ได้อยู่แล้วจ๊ะ” แม่บอก “ถ้าพวกเขาเดินทางได้ ที่นี้ต้อนรับพวกเขาเสมอ”

พ่อยื่นจดหมายให้ฉัน

20 มิถุนายน 1942

น้องรัก

พื่อจากเงินถึงเธอในช่วงเวลาที่มีความสุขมากกว่านี้ พี่แน่ใจว่าเธอติดตามสถานการณบ้านเมืองในเวตจิตรองอยู่ แต่พี่ต้องยอมรับว่า สถานการณแจ่งกว่าที่ข่าวรายงาน

มาก เราถูกบังคับให้ขีดฆ่าสี่เหลี่ยมรูปดาวบนเสื้อผ้า เพื่อที่พอเห็นก็ระบุได้ว่าเราเป็นชาวจิว ทั้งออกริ และพี่ตงงาน เงินตึงมือ ส่วนมาร์กไปโรงเรียนไม่ได้อีก ๕๐ปี ที่แย่ที่สุดคือ เราได้เงินข่าวลือว่าครอบครัวชาวจิว ถูกกวาดต้อนไปจากบ้านของตนเอง - เป็นความคิดที่หนักอึ้ง เนื้อเกิน เรากำลังหาทางออกจากปารีสด้วยความหวังว่า จะไม่ประสบชะตากรรมนี้ พี่จะบอกเธออีกทีตอนเรา มีเอกสารและเงินทองสำหรับการเดินทาง เราไม่ออกจาก เรบวณเธอ ไรศ และซารา อย่งไรก็ตาม เรามีชีวิตอื่น ใน้ำไปแล้ว

รัก
ซีโมน

จดหมายของป้าทำให้ฉันรู้สึกเย็นวาบ ฉันหวังว่าพวกเขา จะหาทางมาถึงหมู่บ้านของเราได้ในไม่ช้า สถานการณ์ที่นั่นแปลก ประหลาดและตึงเครียดมากขึ้นทุกที แต่ไม่มีสถานการณ์ใด เหมือนในปารีสที่ป้ายบรรยายเลย ฉันไม่ต้องติดตามสี่เหลี่ยม นำเกลียดบนเสื้อโค้ต ฉันยังคงไปโรงเรียน เล่นสนุก ชุบชิบ และ หัวเราะกับเพื่อนๆ ได้ ฉันบอกเรื่องนี้กับตัวเองต่อไป แม้ว่าในเดือน พฤศจิกายน หนังสือพิมพ์รายงานข่าวว่าตอมนี่ทหารเยอรมัน เข้ายึดครองเขตเสรีแล้ว

หลังจากนั้นไม่นาน ในวันช่วงฤดูใบไม้ร่วงวันหนึ่งซึ่งมี อากาศอบอุ่นผิดปกติ มาร์รีแอนน์เพื่อนของฉันหันมาพูดกับฉัน หลังโรงเรียนเลิก

“กลุ่มเรามีคนจะไปซื้อไอศกรีม” เธอชวน “เธออยากไปด้วยไหม”

“ไปสิ” ฉันตอบ แล้วเดินอย่างสุขใจไปยังร้านไอศกรีมกับเธอและเด็กหญิงคนอื่นในชั้นของเราสองคน พอเราไปถึงคนอื่น ๆ วิ่งนำไปเลือกไอศกรีมรสของตัวเอง แต่ป้ายตรงหน้าต่างสะดุดตาฉัน ป้ายระบุว่า *ที่นี่ไม่อนุญาตให้ซาวีวเข้า*

ฉันยืนอยู่ตรงนั้น จ้องป้ายไม่วางตา

“ฉันเพิ่งนึกได้ว่าลิ้มกระเป๋าสตางค์ไว้ที่บ้าน” ฉันบอกเพื่อนตอนพวกเขาออกมาพร้อมไอศกรีมโคน รู้สึกงงว่าทำไมฉันจึงไม่ตามเข้าไปในร้าน

“ฉันให้เธอยืมเงินได้นะ” มารีแอนน์เสนอ พลงยื่นกระเป๋าสตางค์ให้

“ขอบใจจะ แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่ทิวเท่าไร” ฉันบอกเธอ ใจว่าจะไม่จริงเสียทีเดียว ป้ายบนหน้าต่างทำให้ฉันหายใจไม่ออก เธอยกไหล่ แล้วเราก็ตีเดินกันต่อไป ฉันรู้สึกโล่งอกสุด ๆ ที่ไม่มีเพื่อน ๆ คนไหนเห็นป้ายนั้น ป้ายทำให้ฉันรู้สึกบอกไม่ถูกและอึดอัด ราวกับเจ้าของร้านรู้อะไรเกี่ยวกับฉันโดยที่ตัวฉันเองก็ไม่วู้ด้วยซ้ำ ฉันมีอะไรไม่ตืออย่างนั้นหรือ นิสัยเสีย หรือไม่น่าคบหาอย่างนั้นหรือ ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ แต่ฉันยังไม่รู้จะถามใครเช่นกัน

ฉันกลับมาหัวเราะกับเพื่อน ๆ อีก ผลักใส่สิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นออกไปจากความคิด *ก็แค่ร้านเดียว* ฉันบอกตัวเอง ในเมืองไม่ได้มีร้านไอศกรีมร้านเดียวสักหน่อย แค่ต้องไปซื้อไอศกรีมร้านอื่นเท่านั้นเอง ฉันยิ้ม พลงนึกภาพร้านไอศกรีมในฝัน ฉันนึก

ภาพตัวเองสวมชุดสำหรับไปงานปาร์ตี้ที่ชิมพูชววมอง เลือกไอศกรีม
ก้อนแล้วก้อนเล่า จนกระทั่งพวกเขายื่นไอศกรีมโคนเรียงกันสูง
น่ากินให้ฉัน ที่ร้านขายไอศกรีมในจินตนาการของฉัน ชาวฮิว
จะไม่ถูกห้าม แต่ได้รับการต้อนรับอย่างยินดี

กระนั้น ขณะฉันเดินออกไปกับเพื่อนๆ ฉันอดรู้สึกเจ็บปวด
ไม่ได้

ไอศกรีมโคนของคนอื่น ๆ ทุกคนเป็นของจริง
ของฉันเป็นเพียงจินตนาการ

“สรุปแล้วครอบครัวลูกพี่ลูกน้องของย่ามาพักอยู่กับย่า
ไหมครับ” จูเลียนถาม

“ไม่มาจ๊ะ พวกเขายังไม่ทันได้ออกจากปารีส ก็เกิด
การกวาดต้อนเวลดีฟขึ้นเสียก่อน”

“เวลดีฟเหรอ”

ย่าลั้งเล นี่เป็นเหตุผลหนึ่งที่ย่าไม่ยอมเล่าเรื่องทั้งหมด
ให้จูเลียนฟัง แต่เขาขอร้อง และย่าสัญญาว่าจะเล่าให้เขาฟัง
ทุกอย่าง แม้กระทั่งเรื่องที่เจ็บปวดเช่นเรื่องนี้ “มันคือการ
กวาดต้อนชาวฮิว” ย่าอธิบาย “เป็นอย่างที่ป่าของย่ากลัว
ในเดือนกรกฎาคม 1942 ชาวฮิวกว่าหนึ่งหมื่นสามพันคน
รวมถึงเด็ก ๆ อีกสี่พันคนถูกจับไปกักตัวไว้ภายในสนามกีฬา
ในปารีส สภาพความเป็นอยู่เลวร้ายมาก ไม่มีอาหารหรือน้ำดื่ม
ครอบครัวแตกฉานช่านเซ็น จากนั้นพวกเขาถูกจับขึ้นรถไฟและเนรเทศ
บางคนถูกส่งไปอยู่ค่ายกักกันในฝรั่งเศส ส่วนใหญ่ถูกส่งไปค่ายกักกันทางตะวันออก หลายคนเสียชีวิต”

“น่ากลัวจัง” จูเลียนพูด “แล้วลูกพี่ลูกน้องของย่า
และครอบครัวล่ะครับ”

“ย่าไม่รู้” ย่าตอบ “หลังจากเวลดีฟ เราไม่ได้ข่าว
พวกเขาอีกเลย”

